

BIEKORF, Westvlaams tijdschrift (Brugge 1890); verscheen aanvankelijk tweemaal per maand, na de Eerste Wereldoorlog maandelijks. Uit de „voorboodschap” (I, p. 1 vlg.) blijkt dat haast geen onderwerp buiten de opzet van het nieuwe tijdschrift viel. De eerste punten luiden: „kunst en wetenschap, taalkunde, dicht- en spraakveerdigheid des volks”. In feite krijgen volkskunde en volkstaal echter zeer spoedig veel aandacht en

1890

Biekorf

Dat is een leer- en leesblad voor alle verstandige
Vlamingen, verschijnende 24 maal 's jaars.

NULLUS OTIO PERIT DIES APIBUS

TE BRUGGE

Gedr. bij de GEBR. DE PLANCKE, in de Ste Clarenstrate, 1.

draagt zelfs de bellettrie vaak de sporen van de regionalistische gerichtheid. Onder de eerste tien vaste redacteuren en circa veertig die als occasionele „meeschrijvers” vermeld werden, treft men, behalve Westvlamingen, mensen aan uit Oost-Vlaanderen, Brabant, Henegouwen, Frans-Vlaanderen, Canada, Engeland en Nederland.

Biekorf mag dan ook beschouwd worden als het orgaan van de in 1887 door Gezelle gestichte, maar intussen reeds verdwenen Dietsche Biehalle, waartoe mensen uit alle provincies zouden behoren die werkzaam waren „in het navorschen, het handhaven en het gebruiken van al de rechten onzer Dietsche volkstale”. Gezelle die, in plaats van een nieuw tijdschrift te stichten, liever Rond den Heerd, dat hij vroeger aan A. Duclos had afgestaan, nieuw leven had ingeblazen (hetgeen trouwens ook de bedoeling van de Gildē van Sinte Luitgaarde was geweest), behoorde niet tot de eigenlijke stichters van Biekorf (E. van Robays, E. Demonie, A. van Speybrouck en J. Craeynest); hij was wel een van de tien vaste redacteuren en het tijdschrift is van het begin af sterk van zijn geest doordrongen geweest: niet politiek ageren, maar ijveren voor de herwording van Vlaanderen door waardering van het bezit, door studie ervan en door bewustmaking van eigen waarde. Hoe Vlaams van inspiratie de geest wel was van waaruit dit pionierswerk gebeurde, blijkt van bij het begin uit b.v. een strofe als

Mochte mij dat nieuws gebeuren,
dat ik zage, wel en wis,
Vlaanderen 't Waalsche wambuis scheuren,
daarin 't nu gevangen is!

(Biekorf, I, p. 347)

of uit een stuk las Per nosto lengo mespresado
(ibidem, p. 5 vlg.).

Was Biekorf aanvankelijk bedoeld als een algemeen Vlaams tijdschrift dat alle domeinen van de geesteswetenschappen zou omvatten, onder de redactie van L. de Wolf en zeker onder die van A. Viaene, die sedert 1929 hoofdredacteur was, werd het niet alleen meer geschiedkundig, duidelijker oudheidkundig en folkloristisch, maar ook duidelijker Westvlaams; daardoor blijft dit levenskrachtige tachtigjarige tijdschrift (in 1972 bracht het zijn drieënzeventigste jaargang) zijn eigen plaats bewaren.

LITERATUUR: L. de Wolf, *Biekorf: vijf-en-twintig jaar!*, in *Biekorf*, jg. 25 (1914, p. 1-37); - A. Viaene, *Guido Gezelle en Biekorf*, in *Biekorf*, jg. 36 (1930, 130-137, met bijlagen door J. de Smet); - N.N., *Biekorf vijftig jaar*, in *Biekorf*, jg. 50 (1949, p. 249-264); - F. Baur, *Guido Gezelle en Oostvlaanderen*, in *Cultureel jaarboek voor de provincie Oostvlaanderen 1949*, I (1950, p. 145-184); - D. Callewaert, *Biekorf 1890-1960 (Nederlandse volkskundige bibliografie, o.l.v. K.C. Peeters, VIII, 1969)*; - J. Geldhof, *Homo viator...*, in *Album Viaene* (1970, p. 7-17); - A. Lowyck, *De breuk tussen Stijn Streuvels en Gezelles Biekorf*, in *Album Viaene* (1970, p. 247-256).

JOZEF BOETS